

PROJEKT TECHNICZNY

NAZWA ZAMIERZENIA BUDOWLANEGO

Remont i zmiana sposobu użytkowania nieczynnej poewangelickiej kaplicy na dom przedpogrzebowy i wielokulturowe centrum duchowego wsparcia mieszkańców miasta

INWESTOR	GMINA NOWA SÓL - Miasto ul. Piłsudskiego 12, 67-100 Nowa Sól
ADRES I KATEGORIA OBIEKTU BUDOWLANEGO	Miejscowość: Nowa Sól, ul. Wandy kategoria obiektu – X
POZOSTAŁE DANE ADRESOWE	Obręb 0003, ul. Wandy jednostka ewidencyjna: 080401_1, Nowa Sól numer ewidencyjny działki: 374/3
SPIS ZAWARTOŚCI PROJEKTU	I. Projekt techniczny

Projektant	Imię i nazwisko	Specjalność i numer uprawnień budowlanych	Zakres opracowania	Data opracowania	Podpis
Projektant architektury i konstrukcji	mgr inż. arch. Maciej Górniak	do projektowania w specjalności architektonicznej i konstrukcyjnej nr upr. 188/LUOKK/2023 LBS/0073/PWOK/08	Architektura/ Konstrukcja	14.04.2025 r.	
Projektant instalacji elektrycznej	inż. Marek Seweryn	do projektowania w specjalności instalacje elektryczne, nr upr. 196/77/Zg	Instalacje elektryczne	14.04.2025 r.	

SPIS TREŚCI DO PROJEKTU TECHNICZNEGO

I. PROJEKT TECHNICZNY

1. Dane ogólne - str. 2
2. Podstawa opracowania – str. 2
3. Charakterystyczne parametry techniczne obiektu – str. 2
4. Rozwiązania konstrukcyjno - budowlane – str. 3
5. Wnioski i zalecenia konserwatorskie – str. 7
6. Zalecenia konstrukcyjno – budowlane – str. 13
7. Wykaz niezbędnych robót budowlanych do wykonania – str. 14
8. Warunki ochrony ppoż. - str. 15

CZĘŚĆ RYSUNKOWA

- Rys. nr 1.0 Rzut przyziemia - str. 17
Rys. nr 2.0 Rzut dachu - str. 18
Rys. nr 3.0 Przekrój A-A - str. 19
Rys. nr 4.0 Przekrój B-B - str. 20
Rys. nr 5.0 Rzut konstrukcji dachu - str. 21
Rys. nr 6.0. Elewacja tylna i boczna - str. 22
Rys. nr 7.0. Elewacja frontowa i boczna - str. 23

II. PROJEKT INSTALACJI ELEKTRYCZNEJ

1. Wstęp – str. 24
2. Podstawa opracowania – str. 24
3. Opis prac projektowych – str. 24
4. Uwagi końcowe – str. 25

CZĘŚĆ RYSUNKOWA

- Rys. nr E.1 Rzut przyziemia - instalacje elektryczne – str. 26
Rys. nr E.2 Schemat połączeń – str. 27

*** DOKUMENTY DOŁĄCZONE DO PROJEKTU**

- Oświadczenie projektantów o sporządzeniu projektu technicznego zgodnie z obowiązującymi przepisami i zasadami wiedzy technicznej – str. 28
- Kopie decyzji o nadaniu uprawnień budowlanych – str. 29-31,
- Kopie zaświadczeń o wpisie na listę członków właściwej izby samorządu zawodowego- str. 32-34

I. PROJEKT TECHNICZNY

1. Dane ogólne

Opis techniczny został sporządzony w oparciu o Rozporządzenie Ministra Rozwoju z dnia 11 września 2020 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego (Dz. U. 2020 poz. 1609) według stanu prawnego aktualnego na dzień sporządzenia niniejszego opisu technicznego.

Inwestor: Gmina Nowa Sól – Miasto
ul. Piłsudskiego 12, 67-100 Nowa Sól

Adres obiektu: działka nr ewidencyjny 374/3 przy ul. Wandy w Nowej Soli

2. Podstawa opracowania

- Materiały formalno-prawne załączone do wniosku;
- Uzgodnienia materiałowe z inwestorem
- Oświadczenie o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane
- wizja lokalna na terenie objętym inwestycją
- Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (tekst jednolity Dz. U. z 2024 r., poz. 726 z późn. zm.);
- Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 września 1997 r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy (t. j. Dz. U. z 2003 r. Nr 169, poz. 1650 z późn. zm.);
- Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 20 lipca 2022 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów
- Ustawy Prawo budowlane z dnia 7 lipca 1994 r. tekst jednolity (Dz. U. 2024 poz 725 z późniejszymi zmianami)
- Ustawa o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. 2022.840 t.j.)
- Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 20 grudnia 2021 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy dokumentacji projektowej, specyfikacji technicznych wykonania i odbioru robót budowlanych oraz programu funkcjonalno - użytkowego (Dz. U. 2021, poz. 2454 j. t.).
- Rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 12 lipca 2022 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego (Dz. U. z 2022 r. poz. 1679).
 - Dokumentacja badań stratygraficznych nawarstwień malarskich i tynkarskich elewacji oraz wnętrza kaplicy cmentarnej, położonej przy ul. Wandy (działka nr ewidencyjny 374/3) w Nowej Soli, woj. lubuskie opracowana przez Dyplomowanego Konserwatora Dziej Sztuki mgr Tomasza Filara

3. Charakterystyczne parametry techniczne obiektu:

* Kaplica cmentarna :

- powierzchnia zabudowy	- 101,00 m ²
- powierzchnia użytkowa	- 77,80 m ²
- kubatura	- 594,0 m ³
- szerokość budynku	- 7,92 m

- długość budynku
- liczba kondygnacji

- 15,09 m
- 1

4. ROZWIĄZANIA KONSTRUKCYJNO-BUDOWLANE

4.1. Dane ogólne

Kaplica cmentarna w Nowej Soli zlokalizowana jest na terenie cmentarza przy ul. Wandy w Nowej Soli.

Budynek kaplicy wybudowany został w 1886 r, na terenie tzw. nowego cmentarza ewangelickiego i jest najstarszym obiektem zachowanym na terenie nowosolskiej nekropolii.

W 1948 r. budynek został przekazany polskim wiernym wyznania ewangelickiego z przeznaczeniem na miejsce kultu (po zakończeniu wojny w mieście nie było żadnej świątyni tego wyznania. Obecnie obiekt nie jest już wykorzystywany.

Budynek jest obiektem parterowym, niepodpiwniczonym, wzniesionym z użyciem form stylu łuku pełnego. Strych jest niedostępny. Kaplica została wzniesiona na planie prostokąta, salowa, od strony północnej węższe prezbiterium zamknięte półkoliście. Dach budynku dwuspadowy, kryty dachówką ceramiczną, karpiówką w koronkę na zaprawie betonowej. Od frontu, na wejściu znajduje się wystawka w formie sygnaturki z przeznaczeniem na dzwon. Półkoliste prezbiterium, niższe, z osobnym dachem, krytym również dachówką ceramiczną.

Ściany budynku jednowarstwowe grubości ścian około 45-60cm, murowane z cegły. Bryła budynku jest zwarta i symetryczna. Korpus nakryty jest dachem dwuspadowym, natomiast znacznie niższa absyda – dwuspadowym przechodzącym nad zaokrąglaną częścią w dach stożkowy.

Wnętrze kaplicy nakryte pułapem z częściowo odsłoniętą, drewnianą konstrukcją stropu w nawie. Wieżba przypuszczalnie (płatwiowo - kleszczowa), rozporowo – wieszarówą jednowieszakową z trapezowym pułapem⁴, z odsłoniętą: dolną częścią wieszaka - ozdobioną szyszką, kleszczami środkowymi, zastrzałami w formie stolca leżącego oraz półkleszczami dolnymi z opracowanymi snycerko profilowanym zakończeniami

Stolarka okienna – otwory okienne zakończone łukiem, ślusarka żeliwna z motywem neogotyckim. Półkoliste, drewniane naświetle nad drzwiami wejściowymi. W ścianie wejściowej dwa okrągłe naświetla z wtórnym szkleniem, spełniające prawdopodobnie kiedyś funkcję wentylacji. W jednym otworze witraż, ślusarka żeliwna.

Stolarka drzwiowa – zachowały się historyczne drzwi wejściowe – drewniane.

Rynny i rury spustowe – brak.

Posadzka zarówno w nawie, jak i prezbiterium, wykonana została z kwadratowych cementowych płytek w kolorze czarnymi i żółtym, układanych w karo, z centralnie umieszczonym motywem krzyża łacińskiego z białych płytek oraz bordiurą odciętą wąskimi płytkami w kolorze czarnym, z wplecionymi płytkami w kolorze czerwonym. W części nawowej lamperia zakończona profilowym gzymsem

Schody – przed wejściem jeden betonowy stopień o szerokości węgarków, pomiędzy nawą a wyniesionym prezbiterium dwa stopnie granitowe.

Komin i wentylacje – wykonany w ścianie komin dymowy, z cegły klinkierowej komin z widoczną w obiekcie wyczystką w ścianie i otworami

wlotowymi. Wentylacja w budynku grawitacyjna, przy kominie, blenda w poziomie strychu z widocznymi otworami od frontu oraz otwory wentylacyjne ponad poziomem gruntu.

4.2. Ekspertyza stanu technicznego obiektu oraz zalecenia

W okresie października 2024 r. przeprowadzona przegląd stanu technicznego budynku pod względem konstrukcyjno-budowlanym. Natomiast w marcu 2025 r. przeprowadzono badania stratygraficzne nawarstwień malarskich i tynkarskich elewacji oraz wnętrza kaplicy cmentarnej. Badania wykonał Dyplomowany Konserwator Dziej Sztuki mgr Tomasz Filara.

Konstrukcja ścian murowanych jest w dobrym stanie technicznym, brak jest widocznych pęknięć poziomych lub pionowych ścian, które mogłyby wskazać na przekroczenie stanów granicznych nośności i użytkowania istniejących fundamentów lub niewłaściwego osiadania podłoża. Obiekt jest zadaszony, zabezpieczony przed wpływem warunków atmosferycznych oraz dostępem osób postronnych. Kaplica jest obecnie sporadycznie wykorzystywana do prowadzenia nabożeństw religijnych.

Konstrukcja stropów w stanie dobrym. Badania poszczególnych elementów konstrukcyjnych przeprowadzono w oparciu o metodę wizualną, makroskopową, bez odkrywek badań laboratoryjnych użytych materiałów. Stopień zniszczenia elementów oszacowano w oparciu o widoczne na ich powierzchni uszkodzenia (rysy, pęknięcia).

Nie dokonano odkrywki ław fundamentowych, jednakże brak rys konstrukcyjnych na ścianach nośnych świadczą o braku osiadania budynku spowodowanego złymi warunkami geotechnicznymi.

Stwierdzono zniszczony tynk elewacji - rozległe ubytki, odspojenia i spękania tynku można zaobserwować na wszystkich elewacjach budynku. W dobrym stanie są zachowane części elewacji murowane z cegły klinkierowej, ekspozycyjnej. Na ceglach brak jest oznak wietrzenia wywołanych nadmiernym zawilgoceniem czy zasoleniem, lico ceramiki jest zwarte, twarde, jednorodne. Na powierzchni cegieł zaobserwowano jedynie obecność zanieczyszczeń o różnej intensywności, są to głównie ciemne i czarne naloty zlokalizowane w dolnych strefach budowli, w miejscach narażonych na nadmierne zawilgocenie wodą rozbryzgową, przenoszącą zanieczyszczenia atmosferyczne na mur budowli.

Zadaszenie kaplicy wykonano z dachówki ceramicznej karpiówki układanej w koronkę, angobowanej na kolor grafitowy. Część poszycia w narożniku południowo zachodnim nawy wymieniono współcześnie na dachówki czerwone, najpewniej w trakcie napraw przeciekającego dachu. Podobnie postąpiono w przeciwległym narożniku, tam dobudowano ceglany komin, który miał odprowadzać gazy spalinowe wydobywające się z pieca ogrzewającego wnętrze kaplicy jakim. Obecnie w kaplicy nie ma żadnego systemu grzewczego. Źle uszczelniony komin spowodował znaczne zawilgocenie murów w narożniku południowo wschodnim. Zacieki oraz destrukcję tynków widać na zewnątrz jak i wewnątrz kaplicy. Rozległe uszkodzenia występują w obrębie opracowań sztukatorskich oraz tynkarskich elewacji. Narzuty zachowały pierwotne kształty i aranżację architektoniczną jednak na ich powierzchni w wielu miejscach występują spękania, odspojenia oraz ubytki.

Elewacja frontowa z wejściem głównym do kaplicy zachowała pierwotny układ architektoniczny, jednak szereg lokalnych uzupełnień tynku a także nawarstwienia malarskie zachowane na powierzchni ścian otworu wejściowego świadczą że ta część budynku była wielokrotnie naprawiana. Uszkodzone

opierzenie blacharskie tympanonu nad wejściem głównym spowodowało destrukcję profili sztukatorskich oraz tynku na tyle rozległą że odsłoniły ceglana konstrukcję muru. W zwieńczeniu pseudoryzalitu elewacji frontowej zachował się żeliwny krzyż łaciński, zaginał natomiast (został skradziony) dzwon, zawieszony pierwotnie na żelaznych wspornikach w otworze szczytowej części elewacji frontowej.

W stanie użytkowym zachowała się stolarka drzwi głównych wejściowych wraz z nadświetlem. Drzwi były pierwotnie malowane, obecnie ich lico oczyszczono z farby i pomalowano brunatną lakierobejcą. Warstwy malarskie zachowały się na ślemieniu oraz szprosach nadświetla. Warstwa malarska, jest popękana, miejscami odpada od drewnianego podłoża. Brak ciągłości powłoki malarskiej powoduje że nie zabezpiecza ona drewna przed wpływem warunków atmosferycznych. Na deskach oraz detalach snycerskich widać zniszczenia, głównie w postaci powierzchniowej erozji drewna objawiającej się przebarwieniami, spękaniami, wypaczeniami elementów zwłaszcza w miejscach połączeń, uwypukleniem tekstury drewna związanej z wpływem warunków atmosferycznych, a także urazami mechanicznymi spowodowanymi np.: nabijaniem gwoździ, czy umieszczaniem wkrętów, haków stelaży montażowych itp. Nie zauważono uszkodzeń spowodowanych obecnością owadów (drewnojadów) czy też porażeniem biologicznym (zagrzybieniem) stolarki drzwi. W nadświetlu zachowało się szklenie najpewniej wtórne szkłem fakturalnym żółtym i białym. W oryginale zachowały się niewielkie szybki w kolorze niebiesko kobałtowym. Większość okien kaplicy zachowała się w oryginale, żeliwna konstrukcja okien oraz szklenie są kompletne, do oszklenia zastosowano szkło przeźroczyste, ciągnięte charakterystycznie pofalowane osadzone w żelaznych szprosach na kit szklarski. Większość szyb zachowała się w dobrym stanie, jedynie w kilku miejscach zauważono niewielkie pęknięcia. Uszkodzony został dekoracyjny witraż okna prezbiterium. W pięciu miejscach widać ubytki szkła powstałe najpewniej na skutek urazów mechanicznych. Witraż od zewnątrz jest zabezpieczony metalową siatką w celu ochrony przed rozbiciem lub kradzieżą. W elewacji frontowej w dwóch okulusach rozmieszczonych w ścianach przy wejściu do kaplicy zastosowano współczesne szkło fakturalne, zastąpiono najpewniej istniejącą w tym miejscu bardziej ozdobną stolarkę nawiązującą kształtem do stylistyki neogotyckiej okien elewacji nawy głównej. Zachował się drewniany ramiak, niestety dojście do niego w celu dokładniejszych oględzin jest utrudnione dlatego też trudno stwierdzić jak faktycznie było skonstruowane pierwotne okno Wnętrze kaplicy:

Ściany otynkowane i pomalowane farbami klejowo kredowymi na kolor jasno beżowy. Na ścianach w formie negatywów (zarówno nawy jak i prezbiterium) widoczne pierwotne elementy dekoracji malarskiej zdobiące wnętrze kaplicy (obecnie zamalowane). Widać m. in. niemiecki stylizowany napis nad łukiem tęczowym, a także ślady pasowej bordiury obiegającej wnętrze na styku deskowania więźby i ścian. Widać że elementem zdobniczym bordiury były sześcioramienne gwiazdki oraz pasowe lamówki. Podobnie sklepienie prezbiterium było zdobione gwiazdkami. Na wysokości przejścia krzywizny kopuły w płaszczyznę ścian również widać zamalowaną dekorację malarską. W szczycie kopuły widoczne zaplamienia świadczące najpewniej o nieszczelności poszycia dachowego. W dolnej części wnętrza kaplicy zachowała się lamperia odcięta od płaszczyzny ścian i posadzki ozdobnymi, profilowanymi listwami pomalowanymi farbą olejną na kolor brunatny. Górne i dolne części lamperii są lokalnie uszkodzone na skutek działania owadów żerujących w drewnie. Na ścianach kaplicy głównie w nawie, widać zacieki powstałe najpewniej w wyniku

nieszczelności poszycia dachowego i przedostającej się do wnętrza wody w trakcie opadów atmosferycznych. Posadzka kaplicy kompletna, zachowana w dobrym stanie, do jej wykonania użyto płytek ceramicznych czarnych i białych a także czerwonych, układanych w karo w pasie zakomponowanej przy ścianach bordiury. W centralnej części nawy na posadzce z białych płytek ułożono krzyż łaciński.

Dwa stopnie schodów wejścia do prezbiterium wykonano z groszkowanego jasno szarego granitu. Nawę nakrywa półotwarta drewniana więźba. Pułap obito deskowaniem, słupy konstrukcyjne więźby wsparto na ceramicznych konsolkach wmurowanych w ściany nawy. Elementy więźby oraz deskowanie pułapu są pomalowane najpewniej współcześnie brudną lakierobejcą. Okrągłe okna przepruwające frontową elewację kaplicy od wnętrza osłonięto blaszanymi ażurowymi, blendami, stanowiącymi prawdopodobnie rodzaj krat wentylacyjnych? (Jak zauważono wewnątrz murów kaplicy poprowadzono kanały wentylacyjne których zewnętrzne otwory zasłonięto żelaznymi, ażurowymi kratkami). Obecnie osłony są zniszczone, zachowały się tylko ich żelazne, osadzone i zlicowane z murem obramienia

5. Wnioski i zalecenia konserwatorskie

Na podstawie dokumentacji badań stratygraficznych nawarstwień malarskich i tynkarskich elewacji oraz wnętrza kaplicy cmentarnej opracowanej przez Dyplomowanego Konserwatora Dzieł Sztuki mgr Tomasza Filara.

„Na podstawie przeprowadzonych oględzin oraz porównaniu z historycznymi materiałami ikonograficznymi należy stwierdzić, że budynek utrzymał oryginalny, pochodzący z końca XIX w kształt architektoniczny. Niewielkie przeróbki oraz najpewniej pobieżne remonty, nie zmieniły znacząco ogólnego wyglądu kaplicy jednakże wpłynęły na jej aranżację kolorystyczną oraz dekorację malarską zwłaszcza w jej wnętrzu. Na podstawie zebranych informacji należy stwierdzić że w obrębie obiektu zachowało się szereg śladów historycznych opracowań malarsko tynkarskich na podstawie których można odtworzyć w znacznej mierze pierwotną kompozycję kolorystyczną i ornamentálną kaplicy.

Budynek należy poddać pracom remontowym i konserwatorskim których celem będzie polepszenie ogólnego stanu zachowania, poprawa walorów ekspozycyjnych oraz użytkowych.

Planując remont obiektu należy uwzględnić odtworzenie maksymalnie dużej ilości zdobień (malarskich zwłaszcza wewnątrz kaplicy) a także przywrócić historyczną aranżację kolorystyczną do czego, jak wykazały badania znaleziono podstawy.

Ponadto remont obiektu pozwoli na lepsze rozpoznanie dekoracji malarskich, które z uwagi na utrudniony dostęp pozostawiono zakryte. Bardzo istotne dla lepszego zobrazowania aranżacji kolorystyczno malarskiej ścian jest odsłonięcie większej ilości widocznych w postaci negatywów śladów polichromii jak i napisu nad łukiem tęczowym. Tak wykonane odkrywki, po poddaniu podstawowym zabiegom konserwatorskim, można pozostawić i wyeksponować w formie świadków, a zobrazowane dekoracje wykorzystać do odtworzenia dekoracji malarskich na nowo otynkowanych i pomalowanych ścianach kaplicy i prezbiterium.

Fachowym pracom konserwatorskim należy poddać uszkodzony witraż w oknie prezbiterium, jest to bardzo wartościowy element XIX wiecznego wystroju kaplicy. Podobnie należy postąpić ze stolarką drzwiową oraz ślusarką okienną, które należy bezwzględnie poddać pracom konserwatorsko restauratorskim z uwzględnieniem zachowania jak największej ilości substancji zabytkowej, w tym

szklenia zwłaszcza okien w nawie kaplicy. Przy pracach konserwatorsko restauratorskich należy przewidzieć zachowanie możliwie znacznej ilości szyb z charakterystycznym falowaniem powierzchni. Należy również uwzględnić przeszklenie szkłem witrażowym nadświetla drzwi głównych wejściowych. W nadświetlu zachowały się w oryginale jedynie niewielkie szybki w kolorze niebiesko kobaltowym, pozostałe szyby zostały wymienione na współczesne szkło fakturalne. Być może w trakcie prac renowacyjnych uda się w załomach szprosów odnaleźć odłamki pierwotnego szklenia. Jeżeli jednak żadne fragmenty szkła się nie zachowały, wówczas szklenie (dobór kolorystyki szkła należy dobrać na zasadzie analogii do stolarek drzwiowych podobnych obiektów z końca XIX wieku). Stolarkę drzwiową należy poddać pracom konserwatorskim, w których należy uwzględnić jej pierwotną kolorystykę (szczegółowe wskazówki w programie prac).

Elewację kaplicy należy zachować w niezmienionej formie architektonicznej oraz aranżacji sztukatorskiej. Jednakże niezbędnym będzie wykonanie przy niej szeregu działań konserwatorsko restauratorskich, szczególnie w obrębie znacznie uszkodzonych elementów sztukatorskich. Część najbardziej uszkodzonych i zniszczonych profili, zwłaszcza w strefie gzymsu wieńczącego należy odtworzyć w całości, zachowując technikę oryginału (wyklucza się stosowanie prefabrykatów wklejanych w miejsca uszkodzeń).

Dla polepszenia ogólnego stanu zachowania oraz zapewnienia właściwej estetyki elewacji, w trakcie planowanego remontu należy przewidzieć oczyszczanie fragmentów elewacji eksponowanych w cegle. Cegły są pokryte cienką warstwą ciemnych, miejscami czarnych zanieczyszczeń, które negatywnie wpływają na ich ogólny stan zachowania, podobnie należy postąpić w przypadku fug eksponowanych na murowanych fragmentach elewacji. Na tynkowanych elementach wystroju elewacji należy odtworzyć pierwotną kolorystykę, zwłaszcza w obrębie otworu wejścia do kaplicy. Odkryty niebieski kolor o odcieniu turkusowym nawiązywał najpewniej do podobnej w tonacji kolorystyce stolarki drzwiowej kaplicy. Odmienne były malowane pozostałe detale tynkarskie i sztukatorskie (kolorystyka podana w programie prac). Należy również odtworzyć stylizowaną w formie neogotyckiej stolarkę okulusów rozmieszczonych na ścianach po obu stronach wejścia. Docelową formę stolarki można zaprojektować na podstawie wzorów widocznych na ślusarce okien nawy kaplicy, szczególnie w jej górnej części. (Charakterystyczny motyw czwórliścia zamkniętego w kole)

Kluczową sprawą będzie uporządkowanie elewacji, najbardziej charakterystycznej dla wyglądu zabytkowego budynku. Działania powinny zmierzać do odtworzenia kompozycji architektonicznej poprzez rekonstrukcję brakujących detali sztukatorskich. Podstawy do w miarę wiernego zrekonstruowania zdobień stanowią zachowane na elewacji sztukaterie.

W partii elewacji frontowej, tylnej oraz bocznych, niezbędne będzie usunięcie, słabo związanych z podłożem nawarstwień tynkarsko - malarskich (Uwaga!!! w trakcie usuwania warstw tynku należy zapewnić nadzór konserwatorski), następnie odpowiednio wzmocnić podłoże i pokryć je nową, nawierzchniową warstwą tynku oraz zacieraną na szorstko cienkowarstwową szpachlówką z uziarnieniem np. 1 mm (tło elewacji). Detal opcjonalnie należy zrekonstruować wg zachowanych elementów. Sztukaterie opracować na gładko lub z zastosowaniem zapraw z minimalnym uziarnieniem np. 0,5 – 0,6 mm. (przed tynkowaniem wykonać próby i przedstawić do zatwierdzenia komisijnego) Elewacje kaplicy w częściach tynkowanych i zdobionych sztukateriami zaleca się pomalować laserunkowo monochromatycznie

5.1. Programy prac

na podstawie dokumentacji badań stratygraficznych nawarstwień malarskich i tynkarskich elewacji oraz wnętrza kaplicy cmentarnej opracowanej przez Dyplomowanego Konserwatora Dziej Sztuki mgr Tomasza Filara.

5.1.1. Program prac dla elementów sztukatorskich elewacji budynku

1. Dokumentacja fotograficzna stanu zachowania obiektu przed rozpoczęciem prac. Jeżeli będzie niezbędna to także inwentaryzacja rysunkowa wykonana w skali 1:1, części które mogą ulec zniszczeniu.

2. Dezynfekcja biobójcza części na których zaobserwowano występowanie nawarstwień o charakterze biologicznym (naloty mchów, porosty, grzyby).

3. Wzmocnienie (zabezpieczenie) elementów odspojonych, które nie zagrażają upadkiem ale w obrębie których zaobserwowano szczeliny mogące być przyczyną zniszczeń w trakcie kolejnych zabiegów przy konserwacji fasady budynku.- wzmocnienie poprzez podklejenie - wzmocnienie poprzez kotwienie mechaniczne z użyciem kołków rozporowych

4. Usunięcie (jeżeli okaże się to zasadne) z elewacji wtórnych nawarstwień technologicznych, w szczególności cienkowarstwowego tynku oraz warstwy malarskiej naniesionych w trakcie poprzednich remontów.- usuwanie należy prowadzić mechanicznie (szpachle, ostre noże), zdzierając z powierzchni wtórną warstwę zaprawy- zmycie z elewacji pozostałości wtórnych zapraw wodą pod ciśnieniem - doczyszczanie bardziej skomplikowanych elementów strumieniem pary wodnej - doczyszczanie trudno dostępnych zagłębień oraz uporczywych nawarstwień, punktowo, stosując precyzyjną metodę strumieniowo ścierną z wykorzystaniem drobnoziarnistego piasku kwarcowego

5. Wzmocnienie strukturalne osłabionych powierzchni zapraw szczególnie w miejscach z precyzyjnym opracowaniem rzeźbiarskim. Do wzmacniania proponuję zastosowanie żywicy krzemooorganicznej.

6. Prace naprawcze profilowanych elementów wykonać sztukatorsko. Odtwarzając ubytek profilowania w zaprawie mineralnej metodą ciągnioną przy wykorzystaniu szablonu powtarzającego istniejący profil oryginalnego elementu. Przed wykonaniem narzutu należy odpowiednio zazbroić powierzchnię na której ma zostać wykonana rekonstrukcja. Zbrojenie wykonać przy zastosowaniu kołków rozporowych oraz drutu nierdzewnego.

7. Odtworzyć brakujące elementy sztukatorskie zgodnie z kształtem części zachowanych w oryginale.

8. Większe szczeliny w opracowaniach sztukatorsko - tynkarskich oraz odspojenia wypełnić mineralnym szlamem iniekcyjnym wprowadzanym metodą podciśnieniową lub grawitacyjnie.

9. Wykonać poszerzenie mechaniczne zarysowań oraz spękań tynku zauważonych na powierzchni elewacji oraz sztukateriach. Następnie wypełnić je drobnoziarnistą masą szpachlową na bazie zaprawy mineralnej, wapiennej modyfikowanej dodatkami żywic syntetycznych. Lokalne ubytki tynku wypełnić zaprawą.

10. Po uzupełnieniu ubytków i zrekonstruowaniu wszystkich elementów sztukaterii, należy całość zagruntować głębokopenetrującym gruntem na bazie dyspersji wodnej żywic syntetycznych. Następnie na wszystkie płaszczyzny nanieść cienkowarstwowo tynk zbrojony mikrowłóknami, powierzchnię zatrzeć tak aby uzyskać efekt drobnoziarnisty. Tynku nie nanosić na płaskorzeźbione dekoracje sztukatorskie, które należy uzupełnić „z ręki” i pomalować.

11. Malowanie elewacji wykonać farbami przeznaczonymi do wymalowań

zewnątrznych na obiektach zabytkowych np.: farba zło silikatowa. Propozycje kolorystyczne podano na końcu opracowania. Przed malowaniem elewacji należy wykonać próby kolorystyczne i przedstawić do zatwierdzenia komisijnego.

5.1.2. Części elewacji ekspozycyjne w cegle

1. Dokumentacja fotograficzna stanu zachowania obiektu przed rozpoczęciem prac konserwatorskich.

2. Przeprowadzenie rozpoznania :- stanu technicznego muru wraz z określeniem przyczyny zniszczeń oraz propozycji naprawy, wskazanie obszarów wymagających przemurowania lub wzmocnienia konstrukcji

3. Demontaż lub zabezpieczenie luźnych, odspojonych fragmentów muru.

4. Mechaniczne usunięcie roślinności porastającej dolne oraz miejscowo górne fragmenty muru.

5. Dezynfekcja łoża ścian. W celu trwałego zabezpieczenia budowli przed wpływem działalności mikroorganizmów proponuje się użycie środków sprawdzonych w pracach konserwatorskich przy innych tego typu obiektach w kraju.

6. Rozpoznanie stanu zachowania fundamentowej części murów kaplicy. Stworzenie systemu odprowadzania wód opadowych spod przyziemia muru.

7. Mechaniczne usunięcie wtórnych nawarstwień tynkarskich oraz malarskich, wykucie odspojonych fug, usunięcie wtórnych przemurowań, niewłaściwych wstawek wykonanych z cegieł współczesnych, niedopasowanych wielkością i kolorystycznie do oryginalnych partii muru. Usunięcie starych, nieczynnych instalacji elektrycznych.

8. Wzmocnienie osłabionych cegieł oraz zapraw (fug) poprzez nasycenie ich preparatami zawierającymi związki krzemooorganiczne. Po wykonanym zabiegu powierzchnia musi zachować charakter hydrofilny.

9. Oczyszczanie - przed przystąpieniem do wykonywania zabiegu należy przeprowadzić szereg prób oczyszczania powierzchni ceglano-murów, na ich podstawie wybrać metodę (metody) pozwalającą w miarę szybko i skutecznie usunąć zanieczyszczenia oraz nawarstwienia z powierzchni ceglano-murów przy zachowaniu postulatów nieuszkodzenia (jak najmniejszego uszkodzenia) substancji zabytkowej. Ocenę skuteczności zabiegu oraz wybór metody podjąć komisyjnie przy udziale Dyplomowanego Konserwatora Dziej Sztuki specjalisty w zakresie konserwacji kamienia i detali architektonicznych. Proponowane próby:- oczyszczanie przy wykorzystaniu pary wodnej, wspomaganie oczyszczania środkami powierzchniowo czynnymi, środkami rozpuszczającymi (spulchniającymi) nawarstwienia. - metoda hydrodynamiczna z wykorzystaniem urządzeń czyszczących wodą pod ciśnieniem posiadającymi regulację przepływu wody oraz zmiany kształtu strumienia - czyszczenie wodą zimną, wodą ciepłą, wspomaganie oczyszczania środkami powierzchniowo czynnymi, środkami rozpuszczającymi (spulchniającymi) nawarstwienia.- wykorzystanie metody z użyciem strumienia światła laserowego W trakcie zabiegu należy przewidzieć doczyszczanie punktowe (np. wytłoczną parą), czyszczenie mechaniczne szczególnie zabrudzonych i trudno usuwalnych nawarstwień

10. Odsalanie. Na podstawie wyników przeprowadzonych badań należy rozpoznać rozkład soli w murze i w miarę możliwości przewidzieć ich usunięcie z jego powierzchni w miejscach najbardziej zasolonych wykorzystując metodę migracji do rozszerzonego środowiska. (okłady z pulpy celulozowej, ligniny).

11. Uzupełnianie ubytków. Większe ubytki wątków ceglanych należy przemurować z zachowaniem zasad konserwatorskich, dobierając cegły,

wielkościami, kolorystycznie oraz fakturalnie zbliżone do uzupełnianego fragmentu muru. Należy przewidzieć uzupełnianie punktowe partii muru najbardziej zniszczonych, zawilgoconych i zasolonych, poprzez wklejanie w miejsca wykutych częściowo, zniszczonych cegieł odpowiednio dociętych płytek ceramicznych (pociętych cegieł) grubości 7-10 cm. Do uzupełniania ubytków w ceglach jak i spoinach należy zastosować zaprawy jak najbardziej zbliżone właściwościami fizyko-mechanicznymi do uzupełnianego materiału:- muszą mieć zbliżoną lub lepszą zdolność transportu wody niż materiał uzupełniany- zbliżone właściwości mechaniczne do materiału uzupełnianego- zbliżony współczynnik rozszerzalności cieplnej do materiału uzupełnianego - powinny pozwalać na uzyskanie wypełnienia zbliżonego kolorystycznie i fakturalnie do uzupełnianego fragmentu.

12. Fugowanie. Barwę oraz kształt fugi dostosować do zachowanych, oryginalnych fug. (Jako materiał proponuje się zastosowanie barwionej w masie zaprawy sporządzonej na bazie spoiwa trasowego).

13. Scalanie kolorystyczne. W przypadku rażących rozbieżności kolorystycznych poszczególnych elementów muru, mogących zakłócać estetykę obiektu należy przewidzieć zabieg ujednolicenia (scalenia kolorystycznego) jej powierzchni poprzez miejscowe naniesienie odpowiednio przygotowanych farb.

5.1.3. Program prac dla stolarki drzwiowej

Ogólne wymagania dotyczące robót. Wykonawca robót jest odpowiedzialny za jakość ich wykonania oraz za zgodność z dokumentacją projektową, opisem robót, przedmiarem i poleceniami inspektora nadzoru inwestorskiego oraz nadzoru konserwatorskiego.

1. Transport. Elementy stolarki przeznaczone do konserwacji należy ostrożnie zdemontować i zabezpieczyć przed przypadkowym zniszczeniem. Należy je transportować zabezpieczone przed uszkodzeniem, przesunięciem lub utratą stateczności poprzez odpowiednie opakowanie.

2. Usuwanie przemałowań. Stolarkę malowaną farbą olejną należy oczyścić z powłok ręcznie i przy użyciu środków chemicznych. Sporządzonych na bazie rozpuszczalników organicznych. Wyklucza się ługowanie oraz używanie opalarek elektrycznych, gazowych czy benzynowych. W miejscach, gdzie nie występuje warstwa malarska oraz na stolarce gdzie, jest tylko jedna, wtórna warstwa malarska należy zwrócić uwagę na to by nie zatrzeć naturalnej faktury drewna powstałej w trakcie obróbki i efektów naturalnego starzenia drewna. W trakcie czyszczenia należy zwrócić szczególną uwagę na występowanie historycznych warstw malarskich nie odsłoniętych na etapie sondaży stratygraficznych.

3. Usunąć mechanicznie niewłaściwie wykonane uzupełnienia oraz fleki.

4. Elementy ślusarki (jeżeli okaże się to niezbędne) należy zdemontować i oczyścić z farb oraz produktów korozji. Okucia oczyścić chemicznie i mechanicznie. Elementy nieoryginalne zastąpić rekonstrukcjami wzorowanymi na częściach oryginalnych lub na zasadzie analogii do podobnych elementów pochodzących z obiektów o podobnej stylistyce powstałych w końcu XIX i pocz. XX w. (należy wykorzystać stylizowaną klamkę z szyldem zabezpieczone we wnętrzu kaplicy).

5. Uzupełnienie ubytków: Elementy „luźne”, odstające należy podkleić. W trakcie podklejania (ściskania) pamiętać o zabezpieczeniu elementu tak aby nie pozostały na nim ślady narzędzi. Po oczyszczeniu stolarki należy uzupełnić większe ubytki poprzez flekowanie, pęknięcia wypełnić elastyczną szpachlówką przeznaczoną do uzupełniania drewna. Flekowanie należy wykonać z gatunku drewna tożsamego z historycznym z zachowaniem przebiegu usłojenia. W

przypadku dużych ubytków i wypaczenia skrzydeł niemożliwego do zniwelowania oraz w przypadku, gdy korozja biologiczna drewna jest bardzo głęboka (zniszczenie przekroju w stopniu uniemożliwiającym pełnienie roli konstrukcyjnej) dopuszcza się wymianę pojedynczych skrzydeł na nowe z dokładnym odwzorowaniem przekrojów historycznego ramiaka. Przed podjęciem decyzji o wymianie skonsultować ją z autorem programu prac i wojewódzkim konserwatorem zabytków.

6. Malowanie. Powłoki malarskie należy wykonać metodą tradycyjną – „z pędzla” (bez użycia pistoletu malarskiego). Powłoki malarskie wykonać farbami zapewniającymi właściwą estetykę, zgodną z wymogami konserwatorskimi oraz zabezpieczającymi drewno przed wpływem warunków atmosferycznych. Kolorystykę farb ustalić na podstawie badań stratygraficznych. Ostateczny kolor musi zostać wybrany na podstawie prób kolorystycznych, ze względu na różnicę jaka występuje pomiędzy wzornikiem kolorów a rzeczywistą farbą. Dlatego należy wykonać próby kolorystyczne na profilach drewnianych i przedstawić do zatwierdzenia komisijnego.

7. Szklenie. Uzupełnienia szklenia wykonać ze szkła podobnego do występującego na obiekcie w elementach wskazanych jako oryginalne. (należy przewidzieć zastosowanie szkła witrażowego).

8. Montaż stolarki w pierwotnym miejscach ekspozycji. Ustawienie każdego z montowanych elementów należy sprawdzić w pionie i w poziomie. Dopuszczalne odchylenie od pionu powinno być mniejsze od 1 mm na 1 m wysokości i nie więcej niż 5 mm na całości.

9. Podczas prac remontowych zakazuje się demontaż ościeży drzwi oraz naświetla nad drzwiami.

Wykonawca remontu powinien posiadać doświadczenie w pracach na obiektach zabytkowych. Wszelkie prace konserwatorsko restauratorskie na obiekcie należy powierzyć osobie z wykształceniem konserwatorskim w zakresie praktycznej konserwacji dzieł sztuki.

Przed malowaniem należy wykonać próby kolorystyczne na obiekcie i przedstawić do zatwierdzenia komisijnego z udziałem przedstawicieli: Zarządcy Budynku, Dyplomowanego konserwatora zabytków nadzorującego prace, przedstawiciela LWKZ konserwatora oraz wykonawcy prac

5.1.4. Program prac dla posadzki z płytek

Posadzka kaplicy kompletna, zachowana w dobrym stanie, do jej wykonania użyto płytek ceramicznych czarnych i białych a także czerwonych, układanych w karo w pasie zakomponowanej przy ścianach bordiury. W centralnej części nawy na posadzce z białych płytek ułożono krzyż łaciński. Dwa stopnie schodów wejścia do prezbiterium wykonano z groszkowanego jasno szarego granitu.

Proponowane się oczyszczanie posadzki przy wykorzystaniu pary wodnej, oczyszczania środkami powierzchniowo czynnymi, środkami rozpuszczającymi (spulchniającymi) nawarstwienia. W trakcie zabiegu należy przewidzieć doczyszczanie punktowe (np. wytwornicą pary).

6. Zalecenia konstrukcyjno - budowlane:

W miejscu komina, widoczne duże zacieki i uszkodzenia tynku spowodowane złym stanem technicznym komina. Na ścianie wejściowej widoczne zacieki i zawilgocenia od sufitu do otworu wejściowego, spowodowane uszkodzeniem lub nieodpowiednim zaizolowaniem miejsca połączenia połaci dachowej z wyprowadzona ponad dach wystawką, brak obróbek blacharskich. Zacieki widoczne również na ścianie pomiędzy prezbiterium a nawą główną oraz na sklepieniu w prezbiterium – są to zacieki, które powstały na skutek uszkodzeń połaci dachowych. W miejscach zawilgoconych tynki projektowane są wykonania na nowo, cementowo-wapienne.

Podczas remontu dachu nie należy montować blach opierzeniowych wzdłuż okapów budynku. Blachy opierzeniowe należy wymienić na pseudoryzalacie.

Komin służący kiedyś do odprowadzenia spalin z pieca wewnętrznego stanowiącego źródło ciepła (obecnie brak wewnętrznego pieca/kozy grzewczej) w złym stanie technicznym. Z zewnątrz komin dobudowany od południowo – wschodniego narożnika z cegły klinkierowej, wysoki z widocznym odchyleniem od pionu. Brak odpowiednich obróbek blacharskich oraz widoczne nieszczelności pomiędzy połacią dachową a kominem, spowodowały zamakanie ściany budynku wraz z uszkodzeniem tynków. Zaleca się rozebranie komina a z uwagi na brak konieczności montażu pieca – nie odbudowywanie go.

Jako wentylację pomieszczenia kaplicy, proponuje się montaż dachówek wentylacyjnych (wywietrzaki dachowe ceramiczne, systemowe w kolorze dachówki), które nie spowoduje zaciekania a poprawiającymi mikroklimat w obiekcie.

Podbitka na suficie do miejscowego uzupełnienia (oderwane niektóre listwy boazeryjne) i ewentualnego oczyszczenia i uzupełnienia powłoki malarskiej.

Instalacja elektryczna w budynku niesprawa, niektóre przewody usunięte, pozostałe dwużyłowe, nie spełniające obowiązujących norm – kwalifikuje się do wykonania na nowo z racji bezpieczeństwa użytkowania obiektu.

Stan więźby ocenia się na dobry na podstawie oględzin obiektu z zewnątrz, brak widocznych ugięć w poziomie kalenicy oraz załamania połaci dachowych. Po wykonaniu odkrywki dachu mogą pojawić się elementy konieczne np. do naprawy lub wzmocnienia (np. krokwie przy uszkodzonym kominie mogą być zawilgocone i mogły ulec korozji biologicznej).

Pokrycie dachowe w stanie dostatecznym. Widoczne obłuzowane dachówki, nieestetycznie wykończone krawędzie dachu z ubytkami zaprawy, uzupełnienia gąsiorów oraz dachówek w różnych kolorach sugerują wykonane wtórnie naprawy. Obecna dachówka w dostatecznym stanie technicznym (brak widocznego zaciekania na ścianach wewnętrznych bez wizji na strychu) ale należy zauważyć że z biegiem lat uległa odkształceniom od ciężaru własnego oraz czynników atmosferycznych i wykonanie jej przełożenia może spowodować późniejszy nieestetyczny wygląd połaci, koronka nie będzie już tak ściśle przylegać do siebie a część dachówek podczas rozbiórki ulegnie zniszczeniu. Z uwagi na powyższe, zaleca się wykonanie nowego pokrycia z dachówki karpiówki, ceramicznej, kładzonej w koronkę w kolorze antracytowym rozwiązanie to na długie lata nie będzie wymagało nakładów remontowych które mogą pojawić się po przełożeniu i zastosowaniu obecnego pokrycia.

Wnioski:

W wyniku przeprowadzonych badań stwierdza się że dach, ściany i fundamenty mogą służyć jako elementy nośne dla kaplicy cmentarnej.

Budynek nadaje się do remontu oraz do dalszego użytkowania zgodnie z jego projektowanym przeznaczeniem. Istniejące rozwiązania funkcjonalno architektoniczne zapewniają możliwość utrzymania właściwego stanu technicznego. Budynek wykonany jest w sposób zapewniający odpowiednie warunki higieniczne i zdrowotne oraz ochrony środowiska. Projektowane prace remontowe oraz budowlane (rozbiórka komina, wymiana instalacji elektrycznej) nie będą mieć negatywnego wpływu na wartości kulturowe budynku oraz przyczynią się do polepszenia stanu technicznego obiektu i walorów użytkowych.

Budynek, jego układ funkcjonalny i przestrzenny, ustrój konstrukcyjny oraz rozwiązania techniczne i materiałowe elementów budowlanych są wykonane w sposób odpowiadający wymaganiom wynikającym z jego usytuowania i przeznaczenia.

Wysokość pomieszczeń jest zgodna z § 72. 1. Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 2024 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2024 r. poz. 726).

Pomieszczenia przeznaczone na pobyt ludzi mają zapewnione oświetlenie dzienne, ponadto stosunek powierzchni okien, liczonej w świetle ościeżnic, do powierzchni podłogi wynosi co najmniej 1:8. Pomieszczenia w budynku są wyposażone w wewnętrzną instalację elektryczną.

Obiekt nie powoduje niebezpieczeństwa dla ludzi lub mienia, nie pogarsza warunków zdrowotnych i użytkowych dla otoczenia. Jego nowa funkcja jest zgodna z obowiązującym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego.

7. Wykaz niezbędnych robót budowlanych do wykonania:

1. Rozebranie istniejącego komina zewnętrznego.
2. Remont dachu obejmujący ewentualne wymiany lub wzmocnienia istniejącej więźby: założenie warstw pokrycia dachu: łąty, kontrłąty, dachówka ceramiczna, karpówka antracytowa kładzona w koronkę; obróbki opierzeniowe;
3. Rozbiórka starego komina
4. Montaż wentylacji grawitacyjnej - dachówki wentylacyjnej;
5. Renowacja drzwi wejściowych do budynku (oczyszczenie z wtórnych powłok malarskich, uzupełnienie brakujących elementów, ubytków, malowanie farbą kolor określony po badaniach stratygraficznych);
6. Renowacja stolarki okiennej w zakresie naprawy i uzupełnienia brakującej ślusarki, oczyszczenia z wtórnych powłok malarskich, wymiany uszkodzonego szklenia, uzupełnienia kitowania, malowania na kolor określony w badaniach stratygraficznych;
7. Naprawa uszkodzonego witraża w prezbiterium (poza zakresem opracowania, według odrębnej dokumentacji projektowej);
8. Wymiana instalacji elektrycznej w budynku na nową. Instalacja gniazd wtykowych zamontowana w bruzdach w ścianach. Instalacja oświetleniowa rozprowadzona nad drewnianym sufitem (w przestrzeni dachowej). Oprawy i gniazda wtykowe wg upodobań inwestora w nawiązaniu do zabytkowego charakteru lokalu.
9. Renowacja w części zawilgoconych i uszkodzonych tynków; naprawa detalu architektonicznego wewnątrz;
10. Naprawa i uzupełnienie uszkodzonych tynków i detalu architektonicznego na zewnątrz;
11. Uzupełnienie ubytków w drewnianej podbitce na suficie, jej oczyszczenie i malowanie i impregnacja (również ppoż.) wraz z wyeksponowanymi elementami więźby dachowej wewnątrz.

12. Renowacja posadzki z płytek.
13. Oczyszczenie ceglanej elewacji budynku wraz z naprawą lub uzupełnieniem
14. Ewentualny montaż nowego dzwonu w wystawce z sygnaturką oraz renowacja istniejącego krzyża żeliwnego.

UWAGA:

Remont obiektu należy przeprowadzić na podstawie dokumentacji badań stratygraficznych nawarstwień malarskich i tynkarskich elewacji oraz wnętrza kaplicy cmentarnej opracowanej przez Dyplomowanego Konserwatora Dziej Sztuki mgr Tomasza Filara. Wszelkie prace konserwatorsko restauratorskie na obiekcie należy powierzyć osobie z wykształceniem konserwatorskim w zakresie praktycznej konserwacji dzieł sztuki przy udziale przedstawiciela LWKZ.

8. Warunki ochrony przeciwpożarowej

Podstawowe akty prawne.

[1] Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 16 czerwca 2003r. w sprawie uzgadniania projektu budowlanego pod względem ochrony przeciwpożarowej [Dz. U. 2003, Nr 121, poz. 1137]

[2] Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 16 czerwca 2003r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej, budynków, innych obiektów budowlanych i terenów [Dz. U. 2003, Nr 121, poz. 1138]

[3] Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 16 czerwca 2003r. w sprawie przeciwpożarowego zaopatrzenia w wodę oraz dróg pożarowych [Dz. U. 2003, Nr 121, poz. 1139]

[4] Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 17 lipca 2015 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie [Dz. U. 2015, poz. 1422]

(Zgodnie z § 5 ust.1 Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 16 czerwca 2003 r. w sprawie uzgadniania projektu budowlanego pod względem ochrony przeciwpożarowej [Dz. U. 2003, Nr 121, poz. 1137])

8.1. Powierzchnie, wysokości i liczba kondygnacji

Budynek jest obiektem o jednej kondygnacji naziemnej.

Powierzchnia użytkowa – 77,80 m²

Max. wysokość obiektu – 10,86 m (budynek niski < 12 m)

8.2. Ocena zagrożenia wybuchem pomieszczeń oraz przestrzeni zewnętrznych

Obiekt nie jest zagrożony wybuchem.

8.3. Klasa odporności pożarowej budynków oraz klasy odporności ogniowej i stopień rozprzestrzeniania ognia elementów budowlanych.

Zgodnie z przyjętymi dla obiektu założeniami tj.:

kwalifikacja obiektu do ZLIII ,

wysokość obiektu – niski

klasa odporności ogniowej - „D”,

obiekt nie jest zagrożony wybuchem,

gęstość obciążenia ogniowego < 500 MJ/m²,

- Instalacja odgromowa – wykonana zostanie zgodnie z wymaganiami jak dla ochrony podstawowej.

- System sygnalizacji pożarowej – obejmujący urządzenia sygnalizacyjno – alarmowe, służące do samoczynnego wykrywania i przekazywania informacji o pożarze – zgodnie z § 24 [2] - nie jest wymagane.

- Dźwiękowy system ostrzegawczy – umożliwiający rozgłaszanie sygnałów

ostrzegawczych i komunikatów głosowych dla potrzeb bezpieczeństwa osób przebywających w budynku, nadawanych automatycznie po otrzymaniu sygnału z sygnalizacji pożarowej lub przez operatora – zgodnie z § 25 [2] nie jest wymagany.

- Instalacja wodociągowa przeciwpożarowa – zgodnie z § 15 [2] nie jest wymagana.
- Urządzenia oddymiające – nie wymaga się.
- Dźwigi przystosowane do potrzeb ekip ratowniczych – nie wymaga się.

UWAGA: *Wszystkie roboty budowlane powinny być prowadzone zgodnie z przepisami techniczno-budowlanymi; obowiązującymi Polskimi Normami oraz zasadami wiedzy technicznej i przepisami BHP i pod nadzorem osoby do tego uprawnionej, przy użyciu wyrobów budowlanych dopuszczonych do obrotu i powszechnego stosowania w budownictwie.*